

Mikki Daughtry és Rachael Lippincott
A KÉT LÉPÉS TÁVOLSÁG NEW YORK TIMES BESTSELLER SZERZŐITŐL

Dream
válogatás

Lebilincselő, új szerelmi történet a New York Times bestseller Két lépés távolság alkotóitól. A könyv az újrakezdés, a második esély kérdését járja körül: rátalálhatsz-e az igaz szerelemre, ha egyszer már mindent elveszítettél?

A középiskolában Kyle és Kimberly voltak a tökéletes pár, de amikor az érettségi banketten Kimberly szakít vele, Kyle világa szó szerint a feje tetejére áll. Autóbalesetet szenvednek, aminek során Kimberly meghal, Kyle-nak pedig agykárosodása lesz. És nem ismer senkit, aki megérthetné, mit is érez.

Egészen addig, amíg nem találkozik Marley-val. A lány ugyanazzal a fájdalommal küzd, ami őt is emészti belülről, hiszen Marley-t is nagy veszteség érte, amiért saját magát hibáztatja. Ahogy Kyle és Marley próbálják egymás sebeit gyógyítani, érzéseik egyre erősebbek lesznek egymás iránt. Kyle azonban nem tud szabadulni a gondolattól, hogy egy újabb baleset felé száguld, ami ismét felforgatja majd az életét, amit épp csak kezdett újra összerakni.

És igaza van.

Mikki Daughtry

Mikki Daughtry a Brenau Egyetemen végzett, ahol színművészetet tanult.

Los Angelesben él, forgatókönyv- és regényíróként dolgozik. Amikor pedig éppen nem ír, régi, fekete-fehér filmeket néz, folyamatosan Doris Day-t hallgat vagy ókori görög drámákat olvas.

A klasszikusokat. Mindig.

Rachael Lippincott

a Pittsburghi Egyetemen diplomázott szépírásból. A pennsylvaniai Bucks megyéből származik, és jelenleg Pittsburghben él a feleségével és a kutyájukkal, Hankkel.

A szerzőktől ajánljuk:

Tudj meg többet a könyvről:

www.facebook.com/DreamValogatás

www.facebook.com/DreamKonyvek

Dream
válogatás

MEGTALÁLOD AZ IGAZ SZERELMET, MIUTÁN MINDENT ELVESZÍTETTÉL?

„Daughtry és Lippincott egy varázslatos szerelmi történetet mesélnek el reményről és sorsszerűségről. A meglepő fordulatok nemcsak izgalmasabbá, de romantikusabbá is teszik a nem mindennapi cselekményt.”

Publisher's Weekly

„Modern tündérmese két tinédzserről, akik a fájdalom és a veszteségek után egymásban találnak vigasztalást.”

Kirkus Reviews

„Egy letehetetlen regény, amely tökéletesen egyensúlyoz a szívfájdalom és a reménység között: a szerelem nem töri össze a szívet, a tragédia nem foszt meg az örömtől, és mindenki megkapja a boldog befejezést.”

Culturess

„A Mindvégig nem egyszerűen a szerelemről szól. Arról mesél, hogyan dolgozhatjuk fel a traumákat és tragédiákat, hogy jobban megérthessük önmagunkat.”

Shelf Awareness

*Dream
válogatás*

Mikki Daughtry és Rachael Lippincott

MIND- VÉGIG

— részlet —

1

A szerencsekarkötő súlyos a tenyeremen. Már vagy ezerszer megnéztem, de újra megteszem, mert tudom, hogy tökéletesnek kell lennie, helyre kell hoznia mindent, amit lehet. Gondolkodtam finomabb, elegánsabb ékszerben is, mint amilyeneket Kimberly általában hord, de ez valahogy megszólított. Ezüst láncszemei erősek és strapabíróak, ahogy a kapcsolatunk is... az idő nagy részében.

Pár hónapja, amikor megrendeltem, ajándéknak szántam, megünnepelendő a ballagásunkat, nem „bocsánat, béküljünk ki” ajándéknak, de Kimberly mostanában csendes. Távolságtartó. Mint mindig, ha balhézunk.

Bár, amennyire tudom, *nem* balhézunk, ezért azt sem tudom pontosan, miért kellene bocsánatot kérnem.

Hosszan sóhajtok, és felnézek a tükörképemre a szállodai mosdó tükrében, még egyszer ellenőrzöm, hogy a fülkék üresek-e. Összeszalad a szemöldököm, ahogy az ujjaimmal végigszántok kócos barna hajamon, hogy lesimítsam úgy,

ahogy Kim szereti. Pár sikertelen kísérlet után én és a hajam is föladjuk, és még egyszer utoljára a karkötőre nézek.

A csillogó ezüstmedálok összecsörrennek, ahogy szemügyre veszem, a hang összekeveredik a gimis ballagási buli zajaival az ajtó túloldalán. Talán ha meglátja, végre elmondja, mi a baj.

Vagy ki tudja. Talán csak megcsókol, azt mondja, szeret, és a problémának nincs semmi köze hozzám.

Közelebb hajolok, és megnézem a hat kis függőt, mindegyik egy együtt töltött évünket jelképezi. Hatalmas mázlim volt, amikor találtam valakit az Etsyn, aki segített nekem megtervezni, mivel nekem az égvilágon semmi művészi érzékem nincs. Ez itt több mint egy karkötő. Ez a közös életünk.

A hüvelykujjammal finoman végigsimítok a történetünk darabkáin, néhány figura rám kacsint, ahogy megcsillan rajtuk a fény.

Egy pár fehér-türkiz zománcozott szurkolói pompon, majdnem olyanok, mint amilyeneket Kimberly tartott a kezében a szurkolócsapat kapitányaként azon az estén, amikor megkértem, hogy hivatalosan legyen a barátnőm.

Egy kicsi arany pezsgőspohár, apró gyémántbuborékok futnak végig a peremén; emlékeztet a bonyolult bálkérésre a szalagavatóra néhány hónappal ezelőtt. Elcsaklitztam egy üveg pezsgőt anya szekrényéből, hogy meglepjem őt. Anya örökkévalóságig tartó szobafogságra ítélt, de megérte, már csak azért is, hogy lássam Kimberly felcsillanó szemét, amikor kipattintottam a dugót.

Megállok a legfontosabb medálnál, ami pont a karkötő közepén pihen. Egy ezüstnapló, valódi kapoccsal.

Még a gimiben egyszer a konyhában ültünk náluk, és tanultunk, amikor felszaladt az emeleti fürdőszobába. Kivettem a rózsaszín naplóját a hátizsákjából, és az első három üres oldalra ráírtam, hogy I ♥ U.

Amikor megtalálta, sírva fakadt, a könnyei vádaskodásba csaptak át.

– Elolvastad az összes titkomat?! – kiabálta, és ujjal mutogatott rám az egyik kezével, a másikkal szorosan magához szorította a naplót.

– Nem – feleltem, és felé fordítottam a sámlimat. – Csak gondoltam, ez majd... nem is tudom, romantikus lesz.

Ezután rám vetette magát. Hagytam, hogy leteperjen a földre, mert izgalmas volt, hogy a gyönyörű arca olyan közel kerül hozzám, és a dühe végre tovaszállt, ahogy a tekintetünk összekapcsolódott.

– Az is volt – közölte, aztán az ajka óvatosan az ajkamhoz ért.

Az első csókunk. Az én első csókom.

Óvatosan kinyitom az apró medált, és végiglapozom vékony lapjait, összesen hármat, együtt kiadják, hogy I ♥ U. Valószínűleg mindig lesznek kis vitáink, de mindig szeretni fogjuk egymást.

A karkötő üres láncszemeire mosolygok, amik csak arra várnak, hogy még több étellel, még több emlékekkel töltsük meg, amit együtt élünk át. Egy minden évhez, amit a UCLA*-n töltünk. Aztán veszek neki egy újat, hogy azt is megtöltsük.

* Kaliforniai Egyetem

A mosdó ajtaja kinyílik, hangosan vágódik a falból kiálló megállítórúdnak. Gyorsan visszateszem a karkötőt a bársonydobozba, és a medálok összecsörrennek, miközben betódul pár srác a kosárcsapatból. Kórusban felhangzik, hogy „Kyle, mizu, haver?” és a „2020-as osztály, baby!” Rájuk vigyorgok, és a dobozt visszacsúsztatom a zakóm zsebébe. Közben a kezem hozzáér a derékszíjamba dugott Jack Daniels flaskához. Ez a tervem egyik lépése, hogy meggyőzzem a két legjobb barátomat, lógjunk meg erről a sulitól szponzorált érettségi buliról, és menjünk el a kedvenc helyünkre a tóhoz, és tényleg ünnepeljünk.

De először... oda kell adnom Kimnek a karkötőt. Kimegyek a mosdóból, a rövid folyosó a szuperpuccos szálloda zsúfolt báltermébe vezet.

Belépek, aztán elsétálok az Ambrose gimnáziumi tengerparti türkizkék és fehér lufija alatt. Már több elszabadult és ott szalad a magas mennyezetnél. A terem közepén több száz papírszalag lóg le egy hatalmas molinóról, amin az áll, hogy „Gratulálunk, végzősök!”.

A zaj hullámokban jut el hozzám, izgatott „*MEGCSINÁLTUK!*” energia árad minden sarokból. Megértem. Ez után az év után alig várom, hogy továbblépjek innen.

Átvágok a csoportokban álló emberek között. Azzal, hogy végigsétáltunk a színpadon, mintha megszűnt volna mindaz a sok szarság, ami ma reggel még annyira számított. Hogy mit sportoltál. Hogy milyen jegyeket kaptál. Hogy ki hívott el a bálra, és ki nem. Hogy azon tűnődöttél, vajon Mr. Louis miért pikkelt rád egész félévben.

Hirtelen megpillantom Lucy Williamst, az osztályelnököt azzal a Mike Dillonnal flörtölni, aki füvezik és kétszer

ismételte meg a tizediket, miközben a matekcsapat kapitányai együtt ügynöködnek két-két támadófal-játékos haverommal, hogy sört csaklizzanak el a bárpult mögöl.

Ma este mind egyformák vagyunk.

– Helló, Kyle! – Egy kéz kicsit túl erősen landol a rossz vállamon. Próbálok nem összeremezni, miközben megfordulok. Matt Paulsont látom, a legkedvesebb srácot a föld kerekén, ezért seggfejnek érzem magam, hogy utálok őt. – Jaj, bocs! – szabadkozik, amikor észreveszi, hogy melyik vállamon kötött ki a keze, és gyorsan elhúzza. – Hallottad, hogy ősszel a Boston College-ra megyek focizni?

– Aha – felelem, és próbálok lenyelni az irigység felbuggyanó hullámát. *Nem az ő hibája* – emlékeztetem magam. – Gratulálok, haver!

– Figyelj, ha a szezon elején nem úgy vezeted a csapatot, ahogy, nem tűntem volna fel a radarjukon. Piszok jó irányító voltál. Nem kaptam volna fociösztöndíjat, ha nem tanítasz meg nekem mindent – mondja, akaratlanul is sót dörzsölve a még mindig tátongó sebbe. – De sajnálom, hogy ez történt...

– Semmi baj! – szakítom félbe, aztán kezet nyújtok, hogy ne tűnjek bunkónak. – Sok szerencsét jövőre! – Elengedem a kezét, aztán sarkon fordulok és folytatom a keresést. Gyorsan szedem a lábam, hogy eltávolodjak tőle, amennyire csak lehet. Most csak egyetlen embert akarok látni.

Megállok a bárpultnál, és a nyakamat nyújtogatva pásztázom a tömeget. Kim után kutatok, a szemem emberről emberre jár, mindhiába.

– Előételt? – kérdezi mellettem egy hang.

Odanézek, és egy férfi tálcát tart felém, halmocskákat egy hófehér tányéron. Műmosolyt küld felém, amiről üvölt, hogy: *Alig várom, hogy két óra múlva lelépjek!*

Meglátom az Owl Creek logóját az ingén, az egyetlen olyan étteremét viszonylagos közelségben, ami szerepelt a Food Network csatornán „menő és modern konyhája” miatt. Állítólag még Gordon Ramsay is evett ott, és nem talált semmi kivetnivalót.

– Nem mondok nemet – mondom, és gyors vigyort villantok. Fogok egyet, és az egészet a számba pottyantom, mielőtt ő elsétálna folytatni a köreit.

Azonnal megbánom.

Ez rák? Gumi? Mi a francért ennyire rágós? És miért van régi sonka íze?

Nyilván Gordon nem kóstolta meg ezt a darabos izét, bármi is ez.

Jobbra-balra nézek, aztán lehajolok, hogy kiköpjem a pincértől kapott fekete koktélszalvétába, de valami hirtelen villan mellettem, és összerezzenek.

Megvakulva felemelem a ráktalan kezem, a szemem előtt lassan eltűnnek a fekete pöttyök. Meleg barna szempárt és az enyémhez hasonló, kiemelkedő arccsontot látok. A kedvenc fehér virágos ruháját viseli, és látom, hogy széles vigyorral kukucskál ki a telefonja mögül.

– Anya, ne... – kezdem, de újra megnyomja a fényképezés gombot, és újabb fénysugár támadja meg a szemgolyóimat.

– Tudod, ha ciki fényképeket csinálsz rólam, akkor legalább kikapcsolhatnád a vakut. Nem muszáj megvakítanod.

– Jaj, a lányok az Instán *imádni* fogják! – mondja gonoszul kuncogva, miközben összehúzott szemmel pötyög a kijelzőn.

– Anya! Ne posztold ki! – mondom, és rávetem magam. Fél ölelésbe vonva próbálom elterelni a figyelmét, és igyekszem megszerezni tőle a telefont. Közben meglátom a képet: az arcomon iszonyat, a szemem félig csukva, a gumirák a nyelvemhez tapad, mielőtt a koktélszalvéta felé tart.

Nincs az az isten, hogy hagyjam, hogy a „lányok az Instán” lássák ezt. Vagy ami azt illeti, bárki.

Kim mindig ezzel szívna a véretem.

Anya szorítása kicsit enged, ahogy behajol az ölelésbe, én pedig megszerzem a telefont és törlöm a képet.

– Ezt elfeleltheti, hölgyem!

– Jó – mondja tettetett haraggal, halvány rózsaszín rózsza kihangsúlyozza lebiggyesztett ajkait. – Törd csak össze időś anyád szívét! Nem kaphatok meg semmit.

Nevetve pusztít nyomok az arcára, és most igazából megölelem. Vigyázok, hogy úgy tartsam a testemet, hogy ne érezze meg az övembe dugott laposüveget.

– Itt vagyok neked én, igaz?

Drámaian felsóhajt.

– Azt hiszem, veled is beérem. – A hangja tompa a zakóm vastag anyagában. – Hé! – húzódik el vigyorogva. – Miért vagy egyedül? Odaadtad neki a karkötőt?

A szívem úgy kalapál, mint korábban a meccsek előtt.

– Várom a megfelelő pillanatot – válaszolom, miközben végignézek a termen. – Nem láttad őt?

– Pár perce Sammel volt a terasznál – biccent jobbra, a franciaablakok felé, amik elválasztanak minket a hotel udvarára néző hatalmas kőterasztól.

Anya kinyújtja a kezét, és finoman megigazítja a nyakendőm csomóját, a szája szegletében halvány mosoly bujkál. Windsor csomó, nem mintha nagyképűen azt állíthatnám, hogy bárhogy máshogy tudnék csomót kötni, de anya a hetedikes bál reggelét azzal töltötte, hogy megtanulja a csomót, csak azért, hogy nekem megtaníthassa, hogyan kell. Ez volt az első bál, amire Kimmel mentem.

Anya végig mellettem volt.

– Szerinted tényleg tetszeni fog neki? – kérdezem. Anyyira biztos voltam benne, amikor megrendeltem, de most...

– Teljesen biztos vagyok benne. – Anya gyengéden megsimogatja az arcomat. Megnyugodva visszaadom neki a telefonját. Hatalmas hiba.

Megragadja, és gyorsan ellő két képet, továbbra is vakuvál, a fény most ott pattog a szemem mögött. Próbálok meredten nézni, de anya szeme körül ráncolódnak a szarkalábak, ahogy ártatlanul rám vigyorog, és az elgondolkodó arcom mosolyra húzódik. Ma éjjel semmi sem fog zavarni, még az sem, hogy az anyám folyamatosan dokumentálja az életemet.

Úgyhogy vigyorgok, mint a tejbetök, pózolok még egy utolsó képhez, és amikor anya elégedett, elindulok, hogy végre megkeressem Kimet. Az összegyűrt koktélszalvétát kidobom a szemétkébe. Ahogy a terasz felé sétálok, az ég sötét és baljós az üveg túloldalán.

Általában nem tart sokáig megtalálnom őt.

Mindig megvolt benne ez a tűz, ez a vonzerő, amivel magához vonzza az embereket. A suliban egy egész tömegben kellett átverekednem magam, csak hogy eljussak hozzá, így a tekintetemmel a legnagyobb csoportot keresem, és azt a bizonyos szőke villanást, ami képes magába szippantani a terem összes fényét.

Így van ez, amióta csak emlékszem, a hajszíne ugyanolyan, mint amikor a játszótér utolsó hintájáért harcoltunk harmadikban.

Átfurakodom a tömegen, az emberek szétválnak, hogy átengedjenek, minden irányból mosolyokat és pacsizást látok.

– Jövőre hiányozni fognak a cikkek a sportrovatból, Lafferty – mondja Mr. Butler, az újságírástanárom, és hátba vereget, miközben elmegyek mellette. Újabb emlékeztető arra, hogy milyen sokszor ültem kispadon és írtam a meccsről ahelyett, hogy játszottam volna.

Hol van Kim?

A diszkógömb a fejünk felett sziporkázó fényt áraszt, így nehéz bármit is látni. Épp készülök elővenni a telefonomat, hogy dobjak egy üzenetet, amikor...

Ott.

Szőke haja kikandikál Sam széles válla mögül, ahogy a testsúlyát csak egy hangyányit áthelyezi a bal csípőjére, selyemruhája átöleli az oldalát. Ma este hihetetlenül fest, hosszú haja a válla körül szálldos, kék szeme őszintén csillog, az ajka ragyog a szájfénytől.

De ahogy közelebb érek, látom, hogy az arca komoly, beszéd közben ismerős ránc formálódik a homlokán, mint mindig, ha valami baj van. Ezt a pillantást láttam egy hete

a bálon, és ma délután, amikor a ballagási képeket csináltuk, de valahányszor rákérdezek, az egészet elsimítja egy kézlegyintéssel.

Róla Samre nézek, figyelem, ahogy idegesen végigsimít sötét haján.

És ekkor jövök rá, hogy biztosan a UCLA-ról beszélnek. A feszültség eltűnik a vállamból.

Kimet és engem már felvettek, de Sam várólistára került. Sammel mindig arról álmodtunk, hogy együtt foci-zunk a UCLA-n, de aztán az egésznek lőttek, hála nekem és a sérülésemnek. Mindkettőnket cserbenhagytam. Miután parkolópályára kerültem, Sam annyi passzt ejtett el és annyi blokkot szúrt el, hogy majdnem annyit ült kispadon, mint én. Amikor a focistaesélyei elapadtak, a jegyei meredeken zuhanni kezdtek a focistakarrierjével együtt. Szóval Kim segít neki beküldeni pár esszét és feltuningolt felvételi anyagot, ami remélhetőleg a javára billenti a mérleget.

Az elmúlt hetekből ítélve mindenképpen szükségünk lesz rá ott. Nemcsak ő az a barátom, aki végig mellettem maradt a tavalyi káoszban, de ő a ragasztó, ami egyben tartja a trióunkat. Mindenben ő a józanság hangja, főleg ha Kimmel összehalhézunk. Ő az, aki újra egymás mellé húz minket, ha eldurvulnak a dolgok.

Ha bejut, akkor együtt mehetnénk a UCLA-re. Még akkor is, ha többé nem játszunk a pályán.

De Kim arckifejezéséből ítélve ez nem biztos, hogy megtörténik.

Odasétálok, átkarolom Kimberly derekát, és odahajlok egy csókra. Szórakozottan viszonozza, az ajka mással van elfoglalva.

– Mi újság? Mi a baj? – kérdezem, majd Samre nézek, aztán vissza rá.

Kim odahajol egy újabb csókra, az ajka most határozotlan tapad az enyémre, de nem válaszol.

Épp újra meg akarnám kérdezni, de inkább csak elúzódom ezt a fura érzést. Ma este mindenki megszabadul a régi vackoktól, úgyhogy mi is megtehetjük. Bármilyen is ez, most hagyjuk magunk mögött. Hiszen azért jöttem, hogy velük ünnepelek. Jobbra-balra nézek, aztán kigombolom a zakómat, hogy leleplezzem a laposüveget, amit becsempészttem.

– Mit szólnátok, ha elmennék a tóhoz, és...

A szavak még el sem hagyják a számát, amikor villám villan az üveg tulsó felén, az egész eget bevilágítja elektromossággal. Az üveg egy kissé megremeg, amikor hosszan mennydörög, és a tükörképem inogva bámul vissza rám, de Sam és Kimberly egymásra merednek.

– Nem, haver – mutat Sam az égre. – Nem akarok ma éjjel élvezni megpörkölődni.

– Jaj, ne már! – hördülök fel, miközben kövér esőcseppek kezdenek hangosan kopogni az ablakon. – Mi ütött beléd, Sam? Egy kis rossz idő eddig sosem állított meg. – A kézfejemmel megkocogtatom a vállát. – Emlékszel a hóviharra, miután két éve megnyertük az államit? Azt hiszem, te erősködtél, hogy menjünk. Tuti biztos, hogy még vannak fagyási sérüléseim.

Egy szót sem szólnak. A csendtől nyugtalanul bizsereg a bőröm.

– Mi az? – kérdezem, és próbálok Kimberly szemébe nézni. De ő félrenéz, a szalagokra a vállam felett. Kezdem azt hinni, hogy nem Sam felvételijéről van szó.

A kezem lecsúszik Kim derekáról, ahogy elhúzódok.

– Mit nem mondtok el nekem, srácok?

– Én... – kezdi Kim, a hangja elcsuklik. Sam félrenéz.

Az eső most még erősebben zuhog az üveg tūlfelén.

– Áruljátok el! – ismétlem, miközben a kezemet Kim kezébe csúsztatom, ahogy már olyan sokszor. A csuklójára nézek, és a zakóm zsebében lévő karkötőre gondolok, a kis ezüstnapló lapjaira, amin az áll, hogy “I ♥ U.”

De aztán elkezd úgy mocorogni, ahogy akkor szokott, amikor olyasmit készül mondani, ami nem fog tetszeni nekem. Felkészülök, ő végre kihúzza magát, és farkasszemet néz velem. A felhőszakadás minden más zajt elnyom a teremben, kivéve az ő hangját, amikor végre kiderül az igazság.

– Kyle! – hallom, ahogy Kim utánam kiált a hátam mögött, miközben a cseppek hangosan pūfölik az oszlopcsarnok fémtestejét.

Hogy tehette?

Ez ismétlődik a fejemben, miközben lesietek a lépcsőn. Már nyújtom is a parkolókártyámat a fiúnak, amikor Kimberly utánam szalad. Űgyet sem vetek rá.

– Kyle, kérlek, várj! – szólít, és a karom után nyúl.

Abban a pillanatban, ahogy az ujjai hozzám érnek, az ösztönöm azt súgja, hogy hajoljak oda hozzá, de elhúzódok, elveszem a kulcsomat a parkolófiútól és kilépek az esőbe.

– Ne fáradj! Megértem.

Követ engem, próbálja megmagyarázni, amit én kurvára nem akarok hallani. Ha tényleg el akarná magyarázni,

már jóval korábban meg kellett volna tennie ahelyett, hogy a ballagásunk napjáig átvágott.

– El kellett volna mondanom, de nem akartam fájdalmat okozni...

Újabb villám cikázik át az égen, és a hangos dörgés elhallgattatja, mielőtt még nekem kellene mondanom bármit. Sarkon fordulok, hogy ránézzek. A ruhája csuromvizes, a haja pedig fakón és élettelenül lóg az arca körül.

– Nem akartál fájdalmat okozni?! – nevetek. – Azzal, hogy a hátam mögött kavarsz? Titkokat osztasz meg a legjobb barátommal...

– Sam *nekem is* a legjobb barátom.

– A képembe hazudtál, Kimberly. Hónapokon át! – Kinyitom a kocsiajtót, és olyan erővel tárom ki, hogy majdnem visszapatann.

– Vedd úgy, hogy fáj!

Beülök a kocsiba és bevágom az ajtót.

Berkeley. A szó visszhangzik a fejemben, minden szótag újabb áruló tördöfés.

Berkeley. Berkeley.

Kim jelentkezett, és nekem még csak nem is szólt róla. Beküldte a pótesszét, a szükséges iratokat, hónapokkal ezelőtt felvették, és csak várt egyetlen szó nélkül. Hallgatott, miközben kollégiumot választottunk, meg órákat, és arról beszéltünk, hogy a szünetekben hazautazunk majd, közben végig tudta, hogy soha nem fog a UCLA-re járni.

Samnek elmondta.

Nekem miért nem?

El akarok tűnni innen, de ő becsusszan mellém az anyósülésre, mielőtt sebességbe kapcsolhatnék. Egy pillanatig

várok, meg akarom kérni, hogy szálljon ki, de képtelen vagyok rávenni magam.

Ezt meg kell oldanunk. *A karkötő még a zsebemben van.*

A gázra teszem a lábam, és kihajtunk a parkolón át a főútra; ahogy kanyarodunk, a kerekek csúszkálnak a nedves talajon.

– Kyle! – kiáltja, miközben bekapcsolja a biztonsági övet.

– *Lassíts!*

A leggyorsabb sebességre kapcsolom az ablaktörlőt, de még mindig nem elég gyors a most már homályos üvegre öző esőhöz.

– Ennek semmi értelme! Egész évben ezt terveztük. Te, én, Sam. A mi terveink. – Felnyúlok, ráfújatok a szélvédőre, hogy legyen akkora helyem, hogy lássak. Az ujjaim nekiütöznek a visszapillantó tükrömön lógó kis diszkógömbnek, mozogni kezd. De a maga kimberlys módján mégis van értelme. Eszembe jut, hányszor gondolta meg magát az utolsó pillanatban, és hagyott minket cserben Sammel. Mint amikor kihagyta a bált elsőben, hogy az egyetemi szurkolólányokkal lógjon, vagy amikor otthagyt minket egy csoportos dolgozat közben, hogy inkább az osztályelsővel dolgozzon. Olyan pillanatok ezek, amiket mélyen magamba temetek, még nem veszekszünk, mint például most. – Te egyszerűen eldöntöd, hogy „Csessze meg! Azt csinállok, amit akarok!” Ahogy mindig is.

Dörgés csattan, és az azt követő villámlás visszatükröződik a csillogó ezüstgömből, s szétszóródik a kocsiban.

– Amit akarok? Én soha nem csinálom azt, amit akarok! Csak hallgass meg öt nyavalyás másodpercig! – Elhallgat, amikor elszáguldunk az otthonom utcája mellett. Arra

fordítja a fejét, miközben a homályba vész. – Eltévesztetted a kanyart!

– A tóhoz megyek – közlöm. Az jár a fejemben, hogy ha elmegyünk oda, megmenthetem ezt az éjszakát. Megmenthetem ezt.

– Állj meg! Nem mész! A tó most már óceán. Fordulj meg!

– Egy ideje már gondolkodsz ezen, igaz? – kérdezem, ügyet sem vetve rá. Egy vontató húz el mellettünk, és vízlöketet küld a szélvédőre. Szorosabban markolom a kormányt, lassítok, hogy megtartsam a kocsit. – Biztosan így volt. Kim, egyszerűen elmondhattad volna, hogy a Berkeley-re akarsz járni, nem a UCLA-re. Amúgy sincs már fociösztöndíjam. Nem érdekel, hová megyünk, amíg együtt...

– Nem akarok együtt lenni!

A szavak arcon ütnek. Elkapom a tekintetemet az útról, hogy ránézzek a lányra, akit általános harmadik óta szeretek. Most rá sem ismerek.

A múltban sokszor „szakítottunk”, de nem így. Kicsi, drámai veszekedések, amik másnapra elmúlnak, mint egy gyomorvírus. *Ezt* még soha nem mondta.

– Úgy értem... – Elakad, elfordítja rólam tágra nyíló szemét. – Kyle!

Épp időben kapom vissza a fejem a szélvédő felé, hogy lássam előttünk a két vakító fényszórót. A fékbe taposok, és a kocsis lassítás nélkül csúszik alattunk.

Hirtelen egyáltalán nem én irányítom, hogy merre megyünk.

Ezzel küszködöm, miközben igyekszem kikerülni egy, a sávunkban veszteglő kocsit. Szorosan markolom

a kormányt, ahogy próbálok ABS-szel kormányozni. A kocsi csodálatos módon épp időben nyeri vissza a tapadását, és kikerüljük az álló autót.

A padkához hajtok, óvatosan lassítok, hogy megálljak, a mellkasom hullámszik.

Ez *közel* volt.

– Bocsánat! – Lassan, nyugtatóan beszívom a levegőt, és Kimberlyre nézek, aki sápadt, feldúlt, a kulcscsontja éles íve kitüremkedik és visszahúzódik, ahogy próbál lélegzethez jutni.

Jól van.

De mi nem vagyunk jól.

Nem akarok együtt lenni!

– Most mi... – kezdem, de nehezen buknak ki belőlem a szavak, küszködve törnek a felszínre. – Mi most szakítunk?

Felém fordítja a tekintetét, és látom, hogy könnyek csillognak a szeme kékjében. Normál esetben letörölném a könnyeit, és azt mondanám, hogy minden rendben lesz.

De most neki kellene ezt mondania nekem.

– Hallgass meg! – kéri remegő hangon.

Bólintok, a majdnem-baleset elűzte a haragot, és valami sokkal intenzívebb lép a helyére.

Félelem.

– Hallgatlak.

Az állam megfeszül, míg ő összeszedi a gondolatait. A kezem felnyúl és kitapogatja a karkötőt a zakóm zsebében, miközben a szívem hangosan kalapál felette a mellkasomban.

– Mindig is csak úgy ismertem magam, mint *Kyle barát-nője* – mondja végül.

Döbbsen meredek rá. Ez meg mit jelentsen?

Felsóhajt, látja a hitetlenkedő arcomat. Keresi a megfelelő szavakat.

– Amikor szétcseszted a válladat...

– Ez nem a tetves vállamról szól! – csattanok fel, és rácsapok a kormányra. Hanem *rólunk*.

– De igen – válaszolja Kimberly ugyanolyan feldúltan. – Rohadtul arról szól. Rengeteg álmod volt, és úgy volt, hogy el is éred őket.

A szavai készületlenül érnek, és betalálnak. Összerezzenek, amikor váratlanul fantomfájdalom sugárzik ki a vállamból. Látom a hatalmas védőfalembert, aki nekem csapódik. A 9-es számot a mezén, ahogy a két keze a dobókaromra kulcsolódik, és a földre hajt. Aztán... a csontjaim émelyítő reccsenése és az inszalagjaim szakadása, ahogy a teste a testemnek csapódik. Győztes dobások, egyetemi ösztöndíjak és egy kék-sárga mez a nevemmel a hátán. Mindez már szinte a kezemben volt. És elszállt egyetlen meccs alatt.

– Sajnálom! – mondja gyorsan, mintha ő is látná maga előtt mindezt. – El sem tudom képzelni, milyen, ha minden elveszik, ha többé nem jönnek a toborzók, ha elfogynak az ösztöndíjak...

Az állam megfeszül, és az esőre koncentrálok. Próbál még jobban megbántani?

– Miért beszélünk erről? Semmi köze hozzánk.

– Kyle, elég! Figyelj! – A hangja határozott, és azonnal elhallgattat. – Szerettelek!

A bensőm kemény jéggé dermed. Szerettelek. Igen, múlt időben.

Basszus!

– De amikor többé nem tudtál focizni, megváltoztál. Te... Nem is tudom. – Keresi a szavakat. – Féltél. Féltél kockáztatni, féltél megpróbálni bármi mást. És én lettem a segítőd. A mankód. Mindig azt akartad, hogy melletted legyek.

Most biztosan viccel.

Ezt gondolja rólam? Komolyan? Hogy félek és szánalmas vagyok? Hogy semmire sem vagyok képes egyedül?

Hosszú hónapok óta *szánalomból* van velem?

– Sajnálom, hogy ekkora terhet jelentettem számodra! – vágom rá, és kényszerítem magam, hogy újra ránézzek, miközben ösztönösen megérintem a vállamat. – Sajnálom, hogy ki kellett hagynod pár bulit! Sajnálom, hogy Janna és Carly elment a Bahamákra, miközben te kötelességednek érezted, hogy az ágyam mellett ülj, és levessel etess, mert nem tudtam megemelni a karomat! De erről nem én tehetek. Bármikor elsétálhattál volna...

– Tényleg? Elengedtél volna? – kérdezi Kim a fejét rázva. – Minden nap látni egymást a suliban, ugyanazok az órák, ugyanaz a napirend, de nem együtt? Valahányszor szakítottunk, egy napig sem bírtuk. – *Elengedtem* volna? Ez meg mit jelentsen? Mindig újra összejöttünk, mert *mi* azt akartuk. Most meg... ezt mondja?

– Szóval? Te csak... megjátszottad magad?

– Nem játszottam meg magam. Csak kitartottam, mert én...

A hangja elcsuklik, de már pontosan tudom, mit fog mondani.

– Mert tudtad, hogy nem egy főiskolára fogunk járni – mondom ki, és úgy érzem, mindjárt elhányom magam. – Megszabadulsz tőlem.

– Nem! – tiltakozik, és lehunyja a szemét, ahogy kipréseli a szavakat. – Nem próbálok megszabadulni tőled. De... tudni akarom, hogy milyen az, ha megfordulok, és téged *nem* látalak ott. – A hangja elcsuklik, de kihúzza magát. Komolyan gondolja. Tényleg komolyan gondolja. Határozottan és magabiztosan a szemembe néz. – Én akarok lenni, csak én, *nélküled*.

A szavak kibillentenek az egyensúlyomból, de állom a tekintetét. Egymásra meredünk, az eső továbbra is zuhog a kocsi tetejére. Mióta érez így? Mióta nem szeret?

– Ugyan, Kyle! – folytatja halkán. – Gondolj bele! Te nem akarod tudni, ki vagy nélkülem?

Kinézek a viharban pislákoló fényszórókra. *Nélküle?*

Mi vagyunk *Kimberly és Kyle*. Ő a részem, úgyhogy nem lehetek önmagam nélküle.

A keze a kezembe csúszik, az ujjai húzogatják a bőrömet, ahogy próbál rávenni, hogy ránézzek.

De képtelen vagyok rá. A kormányt bámulom, az ablaktörlőt, a visszapillantó tükröt, aztán a szemem megállapodik az apró diszkógömbön.

A csontjaimban érzem, hogy ez az utolsó esélyem, hogy megértessem vele. Hogy megmutassam neki, hogy a jövőm nemcsak a fociról szólt.

Rólunk szól.

– Tudom, ki vagyok melletted, Kim – jelentem ki, miközben benyúlok a zakómba. Meg kell neki mutatnom a medálokat, mindazt, amink van. Az üres láncszemek majd emlékeztetik, mi vár ránk. – Mielőtt döntenél, kérlek, csak gondolj mindarra, amink...

A diszkógömb fénybe borul, az apró tükrök fényrészecskéket szórnak szerteszét a kocsiban.

Aztán becsapódás.

A testem előrelendül. Érzem, hogy a biztonsági öv éget, amikor megfeszül a mellkasom körül, olyan szorosan, hogy kiszorítja a levegőt a tüdőmből.

Mindent lassan, de egyszerre érzékelek.

A koci pörög.

Egy furgon dudája tülköl.

Fényszórók árasztanak be fényt a szélvédőn át, ahogy oldalról belecsúszunk az érkező teherautóba, egybefüggő fémfal száguld felénk.

Az idő csak addig áll meg, míg Kimberlyre nézek, az arcát apró megtört fényszeplők pettyezik, a szeme tágra nyílik a döbbenettől. Sikoltásra nyitja a száját, de én csak a torzuló fém nyikorgását hallom.

Aztán sötétség.

2

Fáj levegőt venni.

Minden fényes és homályos, hangok és arcok tűnnek fel szín- és zajlöketként. Le akarom hunyni a szememet, aludni szeretnék. De valahogy folyamatos mozgásban vagyok.

- Súlyos fejtrauma.
- Benyomatos koponyatörés.

Egybefolyó fehér mennyezetcsempék. Pittyegő gépek. Kesztyűs kezek érnek hozzám.

- Kyle? Kyle, nézz rám!

Koncentrálok a hangra, és látom, hogy egy nőtől jön. Vörös haját gyors, kócos lófárokba fogta, tincsek hullanak figyelő kék szeme körül, ami gyorsan fókuszba kerül.

– Jó. Ez jó. Dr. Benefield vagyok. Idegsebész – mondja, és az ajka mozgására koncentrálok, próbálom megérteni, miről beszél. – Gondoskodom rólad, rendben?

Fényglória ragyog a feje körül, vörös haja lángol. Azt bámulom, miközben megszólal egy másik hang.

– Combcsonttörés és lapockák közötti seb...

– Sokat beszél, nem? – kérdezi a nő, és gyorsan, magabiztosan rám kacsint.

Kék szeme a homlokomat tanulmányozza, és arról kérdezget, hogy milyen zenét szeretek. Letaglózó kimerültség lesz úrrá rajtam, miközben arról beszélek, hogy Childish Gambino mekkora zseni. Egyre nehezebb kimondani a szavakat.

Koncentrálok, hogy minden elnémuljon, kivéve az orvost. Van valami a higgadtságában, ami megnyugtató ebben a káoszban. A kiabálás, a pittyegés, a szakadó hang, ahogy a ruháimat letépi rólam, elhalványul. Nincs más, csak egy égő fénykör a haja körül. A mosoly az arcán.

Elkezdek visszamosolyogni, de aztán meglátom...

Te jó isten!

A szemüvegében meglátom a tükörképemet.

Az orrom csupa vér. A homlokomon nyitott a bőr, akár egy boríték, látszik alatta a fehér csont. Törött fehér csont. A koponyám. Betörve.

Kezdek pánikba esni, az összes zaj visszatér, előnt a rémület.

– Az...? Az... az az én...?

– Semmi baj! – nyugtat meg mosolyogva. El nem tudom képzelni, hogy ne lenne baj, hogy egy csont áll ki az arcomból, de az arckifejezése higgadt marad, mint mindig. Ő miért nem akad ki ezen? Az arcom felé nyúl, és kell egy perc, míg rájövök, hogy megérinti a homlokomat, az államat és az arccsontomat.

– Én nem... ezt nem érzem. Ezt éreznem kellene?

Azt hiszem, hogy egy pillanatra elhalványul a mosolya, de aztán biztos vagyok benne, hogy csak képzeltem, mert folytatja, és állandóan jár a keze.

Még mindig rohadtul igyekszem nem kiborulni, amikor a sürgősségi osztály kétszárnyú ajtaja kinyílik dr. Benefield mögött, és begurítanak egy másik hordágyat.

Kezd lecsukódni a szemem, az utolsó csepp energiám is elhagy, de aztán meglátom. Szőke haj vérrel borítva.

Nem.

Nem, nem, nem, nem! Minden visszatér. A szakadó eső. A veszekedésünk. A mellkasomra fonódó biztonsági öv.

– Kimberly... – Üvölni próbálok, de erőtlenül szakad ki belőlem, a szemhéjam elnehezül. Minden olyan rohadtul nehéz.

– Maradj velem, Kyle! – mondja a doktornő hangja. – Hármas műtő. Azonnal! – kiáltja a többi hangnak a helyiségben.

Küzdök, hogy nyitva tartsam a szemem, küzdök, hogy Kimberlyt nézzem, de hirtelen elindulok, a neonfények elvakítanak, ahogy villognak a fejem felett, egyik a másik után, aztán megint, egyre gyorsabban és gyorsabban. Villanás, villanás, villanás villanásvillanásvillanás...

Ne! – akarom üvölni. Menjen vissza! De nincs erőm megformálni a szavakat, és körülöttem minden folyamatosan mozog.

Látok egy orvost, aki egy gyereket visz.

Villanás.

Egy idős asszony oxigént kap.

Villanás.

Egy lány könyvet olvas. Felnéz épp, amikor befordulunk a sarkon.

Villanás.

Aztán dr. Benefield és az előttem csapkodó fehér köpönye elhomályosul és ragyogássá tágul, ami magába szívja az egész folyosót, míg már nem marad ott más, csak vakító fehér fény.